

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobců: **a) GS4, s. r. o.**, se sídlem Máchova 21, Praha 2, **b) FVE Petrovice, a. s.**, se sídlem Dělnická 12, Praha 7, **c) EIKA ENERGO, s. r. o.**, se sídlem Oblekovice 6, Znojmo, **d) FLD Hi-Systém s. r. o.**, se sídlem Pančava 168, Zlín, všichni zastoupeni JUDr. et Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dvořákova 1624, Úvaly, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci podali dne 22.1.2013 žalobu na ochranu před nezákonným zásahem.

I. Podstata věci

Za nezákonný zásah považují žalobci vyjádření ze dne 13. 4. 2012, č.j. 02714-4/2012-ERU, které žalovaný poskytl Ústavnímu soudu v řízení vedeném u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 17/11, o návrhu skupiny senátorů Senátu Parlamentu České republiky na zrušení ustanovení § 7a až 7i v části „s výjimkou kontroly odvodu a jeho správy“ zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů, ustanovení čl. II., bod 2 přechodných ustanovení zákona č. 402/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů, ustanovení § 6 odst. 8, § 7a, § 14a, § 20 odst. 1 písm. a) v části „s výjimkou bezúplatně nabytých povolenek“, § 20 odst. 15, § 21 odst. 9 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí ve znění pozdějších předpisů, a článku II. bodu 2 zákona č. 346/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále též „vyjádření žalovaného“).

II. Shrnutí argumentace žalobců

Žalobci požadují, aby zdejší soud vydal rozsudek, kterým rozhodne, že zásah byl nezákonný, a zároveň aby soud postupoval podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, a navrhl Ústavnímu soudu zrušení ustanovení hlavy IV. (§ 14 až 22) zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a změně některých zákonů. Žalovaný v tomto řízení nechť poskytne Ústavnímu soudu nové a zákonné vyjádření.

Žalobci tvrdí, že se o vyjádření žalovaného dozvěděli až ze znaleckého posudku znaleckého ústavu Ostravská znalecká, a. s. ze dne 17. 1. 2013, který nechala vyhotovit pro své potřeby Česká fotovoltaická průmyslová asociace, ve které jsou žalobci sdružení.

Žalobci nasmítají, že v důsledku vyjádření žalovaného bylo proti nim zasaženo, neboť jako licencovaní výrobci elektřiny z obnovitelného zdroje uzavřeli smlouvu se společností E.ON Distribuce, a. s. jako provozovatelem regionální distribuční soustavy (dále též „distributor“). Žalobci dodali do distribuční sítě elektrickou energii vyrobenou ze slunečního záření, avšak za tuto energii jim bylo zaplacen o 26 % méně, než žalobci požadovali (fakturovali). Distributor totiž odečetl z fakturovaných částek povinný odvod do státního rozpočtu podle § 7a až 7i zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Povinnost tohoto odvodu byla do tohoto zákona doplněna zákonem č. 402/2010 Sb. Žalobci jsou přesvědčeni, že zmíněná ustanovení jsou protiústavní a distributor jednal neoprávněně, pokud jim nezaplatil celou fakturovanou částku. Žalobci a) a b) se proto obrátili na Městský soud v Praze se žalobou na distributora o zaplacení dlužné částky a zároveň navrhovali, aby se soud obrátil na Ústavní soud s návrhem na zrušení předmětných ustanovení. V mezidobí však shodný návrh podala skupina senátorů. Dne 15. 5. 2012 Ústavní soud návrh zamítl. Žalobci poukazují na to, že dle odůvodnění nálezu bylo podstatným podkladem pro zamítnutí návrhu právě vyjádření žalovaného, které je však podle žalobců nezákonné. Ústavní soud tedy byl uveden v omyl. Žalobci mají za to, že vyjádření žalovaného je nezákonným zásahem. Podle žalobci je třeba vyjádření žalovaného řadit mezi „vyjádření, osvědčení a sdělení“ ve smyslu části páté zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a jedná se tak o úkon, který má být správními soudy přezkoumáván.

Nezákonnost vyjádření dokládají žalobci přiloženým znaleckým posudkem ze dne 17. 1. 2013. Zdůrazňují, že žalovaný se ve vyjádření dopustil řady ekonomických i právních účelových zkreslení, překročil svoji pravomoc a odpovědi na otázky neformuloval v souladu s právními předpisy, ale účelově. Podle žalobců z nálezu Ústavního soudu plyne, že bylo plénem zřejmě výrazně ovlivněno právě vyjádřením žalovaného.

Žalobci dále obsáhle argumentují proti nálezu Ústavního soudu a proti ústavnosti odvodu.

V podané replice žalobci setrvali na svém procesním stanovisku. Uvedli argumenty ve prospěch včasnosti svého návrhu. Účastnickým výsledkem navrhuje prokázat, že se o existenci vyjádření žalovaného dozvěděli až ze znaleckého posudku ze dne 17. 1. 2013.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou. Poukazuje na to, že vyjádření podal na žádost Ústavního soudu, přičemž vyjádření představovalo podklad pro rozhodnutí podle § 49 odst. 1 zákona o Ústavním soudu. Nejednalo se tedy o závazný podklad, ale

podléhalo procesu volného hodnocení důkazů. Ústavní soud měl k dispozici celou řadu stanovisek a vyjádření. Podle žalovaného navíc jeho vyjádření nebylo vůbec způsobilé zasáhnout do právní sféry žalobců a není tak nezákonným zásahem. Žalovaný rovněž zpochybnil včasnost žaloby.

Žalovaný navrhuje odmítnutí žaloby jako opožděné, event. její zamítnutí jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci

Zdejší soud posuzoval nejprve to, zda je v této věci dán dostatek legitimace aktivní i pasivní podle § 82 a § 83 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a dodržení lhůty pro podání žaloby (§ 84 s.ř.s.); teprve v případě dostatku aktivní a pasivní legitimace a dodržení lhůty se mohl zabývat dalšími podmínkami pro řízení ve věci podávanými z § 82 s.ř.s.

Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s takovým postupem oba účastníci souhlasili a soud nepovažoval za potřebné jednání nařizovat.

Aktivní legitimace (§ 82 s.ř.s.) svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobců je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobců skutečně došlo (to již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé). Přímé zkrácení na svých právech jasně konkretizovaným vyjádřením žalovaného je ze strany žalobců jasně tvrzeno a podrobně argumentováno. Tato podmínka řízení je tedy splněna.

Pokud jde o legitimaci pasivní, § 83 s.ř.s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah (vydal vyjádření). Tu je nepochybně správním orgánem žalovaný; jeho identifikace není spornou, spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je tedy splněna.

Pokud jde o podmínku včasnosti žaloby podávanou z § 84 odst. 1 s.ř.s. (při jejím nedostatku by musela být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. b/ s.ř.s., a tedy touto otázkou je také třeba se zabývat předtím, než soud přistoupí k meritornímu posouzení žaloby), i ta je dle soudu splněna. Nezákonný zásah má podle žalobců spočívat ve vyhotovení a odeslání vyjádření ze dne 13. 4. 2012, č.j. 02714-4/2012-

ERU. Žalobci tvrdí, že se o existenci tohoto vyjádření dozvěděli až ze znaleckého posudku ze dne 17. 1. 2013; žalobu podali dne 22.1.2013.

Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. V daném případě je zřejmé, že v objektivní dvouleté lhůtě žaloba podána byla. Žalovaný však zpochybňuje, že byla žaloba podána v subjektivní dvouměsíční lhůtě. Má za to, že se žalobci nepochybně o existenci vyjádření dozvěděli dříve než ze znaleckého posudku. Přestože soud považuje za možné (a zřejmě i pravděpodobné), že žalobci, kterých se předmětné řízení u Ústavního soudu výrazně dotýkalo, toto řízení pečlivě sledovali a neunikl jim ani jeho výsledek (zamítavý nález ve věci vydal Ústavní soud již 15. 5. 2012), nelze vyloučit, že se žalobci o existenci napadeného vyjádření žalovaného skutečně dozvěděli až v souvislosti se znaleckým posudkem, jak tvrdí v podané žalobě. Soud souhlasí se žalovaným, že se jedná o situaci nepravděpodobnou, nicméně nikoli vyloučenou. Za tohoto stavu, kdy žalovaný nenavrhuje provedení žádného důkazu, kterým by mohlo být prokázáno, že se žalobci o existenci jeho vyjádření dozvěděli dříve, současně ani soudu není znám žádný důkazní prostředek, který by toto nepříliš pravděpodobné tvrzení žalobců potvrdil či vyvrátil, nezbývá, než v souladu se zásadou „v pochybnostech ve prospěch“ vyjít z toho, že se žalobci s vyjádřením žalovaného skutečně seznámili až v lednu letošního roku, jak tvrdí v žalobě, a jejich žalobu tak považovat za včasnou.

Zdejší soud se za tohoto stavu zaměřil na posouzení otázky, zda se v daném případě vůbec může pojmově jednat o nezákonný zásah, kterým by žalobci mohli být na svých právech zkráceni ve smyslu § 82 s.ř.s.

Touto otázkou se však zdejší soud již musel zabývat v rámci úvah o věci samé. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 20. 9. 2006 v právní věci sp. zn. 3 Aps 4/2005, „...závěr o tom, zda se skutečně jednalo o nezákonný zásah, je již závěrem hmotněprávním, dle něhož je posouzena důvodnost žaloby...“. Shodně se pak vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16.12.2008 v právní věci sp. zn. 8 Aps 6/2007, když uvedl, že „...posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s.ř.s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s....“; věcně shodně Nejvyšší správní soud judikoval i v dalších rozsudcích, např. v rozsudcích ze dne 14. 2. 2006 v právní věci sp. zn. 1 Afs 40/2005 nebo ze dne 19.9.2007 v právní věci sp. zn. 9 Aps 1/2007. Z právě uvedeného tedy plyne, že pokud by zdejší soud dospěl k závěru, že se nemůže jednat o nezákonný zásah ve smyslu § 82 s.ř.s., jak

argumentuje žalovaný, nemůže žalobu odmítnout, nejvýše ji může zamítnout (jako nedůvodnou).

Třeba je tedy odpovědět na dvě otázky: zda se vůbec může jednat o „zásah“ podle § 82 s.ř.s., a pokud ano, zda se jedná o zásah nezákonný.

Pojem zásah (ve významu § 82 s.ř.s.) není definován žádným ustanovením s.ř.s. ani jiného právního předpisu. Zdejší soud tedy na základě obecně uznávaných doktrinálních východisek (srov. např. *Hendrych, D. a kol.*, Správní právo, Obecná část, 5. vydání, Praha, C.H.Beck 2003, str. 178 a násl.) a předchozí rozhodovací praxe Ústavního soudu (srov. např. nález v právní věci sp. zn. I. ÚS 512/02 ze dne 20.11.2002, usnesení v právní věci sp. zn. I. ÚS 422/99 ze dne 8.12.1999) a Nejvyššího správní soudu (usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 31.8.2005, rozsudky v právních věcech sp. zn. 3 As 52/2003 ze dne 1.12.2004, 2 Aps 1/2005 ze dne 17.3.2005, 2 Aps 3/2004 ze dne 4.8.2005, usnesení v právní věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 2.11.2005) vyložil pojem zásah (ve smyslu § 82 s.ř.s.) tak, že jím mohou být především aktivní úkony správních orgánů nebo jiných součástí veřejné správy v rámci výkonu veřejné moci, související s výkonem správní činnosti označované jako „správní dozor“ v nejširším smyslu (ve vztahu k právě posuzované věci není třeba se dále zabývat možností považovat za určitých okolností za nezákonný zásah i faktickou nečinnost; i k tomu již existuje prejudikatura, ta však ve vztahu k nyní posuzované věci není podstatná).

Z pohledu nezákonného zásahu aktivním úkonem správního orgánu nebo jiné součásti veřejné správy je podstatné, že se tak může typově jednat o jednorázový a protiprávní útok orgánů veřejné moci vůči základním ústavně zaručeným právům, který v době svého působení představuje trvalé ohrožení po právu existujícího stavu. Musí být zároveň splněna podmínka bezprostřednosti takového zásahu (doktrína hovoří o bezprostředním zásahu v souvislosti se správní činností k odvrácení nebezpečí, které bezprostředně ohrožuje právem chráněné zájmy, jímž veřejná správa fyzicky zasahuje do právních poměrů osob, které toto ohrožení vyvolaly, popř. třetích osob, a omezuje je v jejich právech). Tradičně jsou za takový zásah považovány autoritativní úkony úředních osob bezprostředně omezující jejich adresáty v jednání, jež by jinak uskutečňovat mohli, které pro svoji neodkladnost nejsou uskutečňovány jinak obvyklým procením postupem respektujícím všechna procesní pravidla správního řízení zakončeným vydáním správního rozhodnutí. Důvodem takových autoritativních úkonů je typicky neodkladná potřeba ochrany života, zdraví, majetku a veřejného pořádku.

Právě uvedené pojetí nalezlo dle zdejšího soudu svůj odraz i v důvodech kodifikace řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením

správního orgánu do s.ř.s. (§ 82 a násl. s.ř.s.). Podle důvodové zprávy k vládnímu návrhu s.ř.s. jde o další novou formu soudní ochrany ve správním soudnictví, jejíž osnova pokrývá širokou škálu tzv. faktických zásahů, typicky různých policejních přehmatů, kde byla veřejností i soudní judikaturou pocíťována zákonná mezera veřejnoprávní ochrany. Pravomoc soudu tu byla formulována jen jako subsidiární; nastupuje tedy jen tam, kde jiná právní možnost ochrany chybí.

Vztaženo na právě posuzovanou věc, žalobci jsou licencovanými výrobci elektřiny z obnovitelného zdroje, jejichž příjmy z této činnosti byly sníženy, neboť distributor aplikoval konkrétní ustanovení zákonů č. 402/2010 Sb. a č. 346/2010 Sb. Ústavnost těchto ustanovení byla napadena u Ústavního soudu a v tomto řízení poskytl žalovaný Ústavnímu soudu předmětné vyjádření. Vyjádření bylo poskytnuto na žádost Ústavního soudu a žalovaný v něm odpovídal na konkrétní otázky, které Ústavní soud žalovanému položil, a současně se vyjadřoval k návrhu na zrušení části zákona č. 402/2010 Sb. a části zákona č. 346/2010 Sb., který mu Ústavní soud zaslal. Žalovaný konkrétně sděloval, jak se vyvíjela (předpokládaná, skutečná) doba návratnosti investice, jak se měnily výše výnosů a výše výkupních cen za jednotlivé roky v minulosti při zohlednění skutečného právního stavu, eventuelně bez zohlednění účinků napadených ustanovení, a interpretoval data předložená předsedou vlády s ohledem na záruky obsažené v § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. Dále se vyjadřoval k otázkám, které se týkaly vývoje cen fotovoltaických panelů, faktorů ovlivňujících naplnění záruk, vývoje výkupní ceny za elektřinu z obnovitelných zdrojů a vztahu této ceny k záruce patnáctileté návratnosti investic. Pokud by Ústavní soud napadená ustanovení zákonů č. 402/2010 Sb. a č. 346/2010 Sb. zrušil jako neústavní, je pravděpodobné, že by žalobcům distributor doplatil tu část příjmů, která byla distributorem odvedena státu.

Z uvedeného plyne, že předmětné vyjádření žalovaného není úkonem žalovaného, který by žalovaný uskutečnil v rámci jím vedeného správního řízení. Vyjádření tedy nelze pokládat za procesní úkon žalovaného ve správním řízení. Přesto jde o aktivní úkon správního orgánu v rámci výkonu veřejné moci, který bezprostředně souvisí s výkonem jeho správní činnosti.

Jde tedy o aktivní úkon žalovaného v rámci výkonu veřejné moci, který souvisí s výkonem správní činnosti, jež je v působnosti žalovaného, přitom nejde o úkon ve správním řízení, jehož zákonnost by mohla být posuzována poté, co žalovaný ve věci rozhodne, a nejde tedy o úkon, jehož případná nezákonnost by mohla být důvodem ke zrušení rozhodnutí vydaného ve věci (pro vadu řízení s vlivem na zákonnost) v rámci soudního přezkumu. Jakkoli vadný postup žalovaného při uskutečňování tohoto úkonu, ať už by se projevil ve vztahu ke komukoli zkrácením jeho práv, by se tedy

nemohl projevit na míře zákonnosti rozhodnutí, k němuž by žalovaný ve správním řízení dospěl.

Za tohoto stavu zdejší soud dovozuje, že se typově (pojmově) jedná o úkon, který by teoreticky mohl být „zásahem“ ve smyslu § 82 s.ř.s. Zároveň zdejší soud dovozuje, že vůči tomuto úkonu neexistuje ve správním soudnictví jiná forma ochrany.

Vzhledem k tomu je třeba posoudit, zda úkon žalovaného spočívající ve vyhotovení a odeslání předmětného vyjádření Ústavnímu soudu je zásahem nezákonným.

V daném případě je třeba vyjít z toho, že předmětné vyjádření si vyžádal od žalovaného Ústavní soud, který je zjevně hodlal použít jako podklad pro svoje rozhodnutí v řízení vedeném podle části druhé zákona o Ústavním soudu.

Podle § 48 odst. 1 zákona o Ústavním soudu provádí Ústavní soud důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu. Rozhoduje, které z navrhovaných důkazů je třeba provést, a může provést i jiné důkazy, než jsou navrhovány. Podle odst. 2 tohoto ustanovení poskytují všechny soudy, orgány veřejné správy a jiné státní orgány Ústavnímu soudu na jeho žádost pomoc při opatřování podkladů pro jeho rozhodování. Podle § 49 odst. 1 zákona o Ústavním soudu mohou za důkaz sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit skutkový stav, zejména výslech svědků, znalecký posudek, zprávy a vyjádření orgánů a právnických osob, listiny, ohledání, jakož i výslech účastníků.

Ustanovení § 63 zákona o Ústavním soudu umožňuje i pro řízení před Ústavním soudem přiměřené použití ustanovení občanského soudního řádu a předpisů vydaných k jeho provedení, nestanoví-li zákon o Ústavním soudu jinak. Ustanovení § 127 občanského soudního řádu umožňuje soudu v případě, že závisí rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, vyžádat u orgánu veřejné moci odborné vyjádření.

Z uvedeného je zřejmé, že Ústavní soud je plně oprávněn vyžádat si pro potřeby svého řízení vyjádření od jakéhokoli orgánu veřejné moci a takovýto orgán je povinen Ústavnímu soudu vyžádané vyjádření poskytnout. Zákonný podklad k takovému odbornému vyjádření tedy existuje. Pokud pak v daném případě Ústavní soud potřeboval pro svoje řízení vyjádření žalovaného, jakožto ústředního orgánu státní správy na úseku energetiky, vyžádal si je a žalovaný mu je také poskytl. Jak Ústavní soud, tak žalovaný k tomu měli zákonný podklad a takto poskytnuté vyjádření žalovaného tedy nemůže být nezákonným zásahem.

Jistě lze souhlasit s tím, že žalovaný byl nepochybně povinen toto vyjádření vypracovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a rovněž s náležitou odbornou péčí. Posouzení toho, zda tak v daném případě učinil, však nemůže být na zdejšímu soudu. Jak již bylo uvedeno výše, předmětné vyjádření bylo jedním z podkladů v řízení probíhajícím u Ústavního soudu, který byl následně vedle jiných podkladů hodnocen soudem, který si je vyžádal. Právě na Ústavním soudu tedy v daném případě bylo, aby vyhodnotil, zda vyjádření žalovaného podkladem svého rozhodnutí učiní či nikoli. O co Ústavní soud kohokoli v jím vedeném řízení požádá, resp. komu co uloží, a jak s výsledkem poté naloží, je věcí toliko Ústavního soudu. Právě Ústavní soud je odpovědný za svoje rozhodnutí a žádná jiná autorita (a tedy ani soud zdejší) nemůže do tohoto jeho oprávnění jakkoli zasahovat či je hodnotit nebo dokonce nahrazovat.

Soud považuje za potřebné také dodat, že žalobcům, byť nebyli účastníky řízení u Ústavního soudu, nic nebránilo poskytnout Ústavnímu soudu k návrhu na zrušení částí zákonů svoje vyjádření, jako *amicus curiae*. Žalobci a) a b) o tom, že je u Ústavního soudu předmětné řízení vedeno, nepochybně věděli. Zdejší soud podotýká, že z nálezu Ústavního soudu plyne, že řada subjektů tak také učinila (viz např. odst. 11 nálezu, který uvádí, že „Ústavnímu soudu bylo taktéž doručeno dne 28. 7. 2011 podání *AMICUS CURIAE BRIEF* konzultantů Platformy pro OZE, která sdružuje české a zahraniční podnikatele a investory v oboru obnovitelných zdrojů energie. Vzhledem ke skutečnosti, že Platforma pro OZE je iniciativou bez právní subjektivity, podali toto podání její konzultanti. Další *AMICUS CURIAE BRIEF* byl Ústavnímu soudu doručen dne 23. 11. 2011, a to Sdružením pro ochranu malých a středních výrobců elektřiny z obnovitelných zdrojů. Jmenované sdružení zaslalo také Ústavnímu soudu své vyjádření k (Ústavním soudem mu nezaslanému) vyjádření předsedy vlády ČR a Ministerstva financí k návrhu, a požádalo, aby učinil toto jejich stanovisko součástí spisu“).

Je třeba tedy uzavřít, že žaloba nemůže být důvodná již proto, že napadené vyjádření žalovaného nevybočuje ze zákonného rámce a není tedy v žádném ohledu zásahem nezákonným.

Není-li podle zdejšího soudu vyjádření žalovaného nezákonným, pak nelze vyhovět žalobcům v tom, aby soud určil, že se jedná o nezákonný zásah, a současně soud ani nemůže podat žalobci požadovaný návrh na zahájení řízení u Ústavního soudu. Žaloba je tedy nedůvodná a soud ji podle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci nebyli ve věci úspěšnými, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému proti žalobcům, zdejší soud má však za to, že mu žádné náklady přesahující jeho běžné náklady úřední činnosti nevznikly, navíc jejich náhradu žalovaný ani nepožadoval, a proto zdejší soud rozhodl tak, že žalovanému, byť procesně úspěšnému, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21.3.2013

David Raus
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová